

РЕШЕНИЯ

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 21 октомври 2010 година

относно насоки за политиките за заетост на държавите-членки

(2010/707/ЕС)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 148, параграф 2 от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид становището на Европейския парламент ⁽¹⁾,

като взе предвид становището на Европейския икономически и социален комитет ⁽²⁾,

като взе предвид становището на Комитета на регионите ⁽³⁾,

като взе предвид становището на Комитета по заетостта ⁽⁴⁾,

като има предвид, че:

- (1) Договорът за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) предвижда в член 145, че държавите-членки и Съюзът работят за изработването на координирана стратегия за заетостта, и по-специално за развитието на квалифицирана, обучена и адаптивна работна сила, както и на пазари на труда, които да могат да реагират бързо на икономическите промени, с оглед постигането на целите, изброени в член 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС). Държавите-членки, като имат предвид националните практики, свързани с отговорностите на социалните партньори, считат насърчаването на заетостта за въпрос от общ интерес и координират своите действия в това отношение в рамките на Съвета, в съответствие с разпоредбите на член 148 от ДФЕС.
- (2) ДЕС предвижда в член 3, параграф 3, че Съюзът има за цел да осигури пълна заетост и се бори срещу социалното изключване и дискриминацията и насърчава социалната справедливост и закрила, и същевременно предвижда инициативи на Съюза за осигуряване на координация на социалните политики на държавите-членки. Член 8 от ДФЕС предвижда, че във всичките си действия Съюзът полага усилия за премахване на неравенствата и за насърчаване на равенството между мъжете и жените. Член 9 от

него предвижда, че при определянето и осъществяването на своите политики и дейности Съюзът взема предвид изискванията, свързани с насърчаването на висока степен на заетост, с осигуряването на адекватна социална закрила, с борбата срещу социалното изключване, както и с постигането на високо равнище на образование и обучение.

- (3) Договорът за функционирането на Европейския съюз предвижда, че насоките за заетостта и общите насоки на икономическите политики се приемат от Съвета, за да ръководят политиките на държавите-членки.

- (4) В основата на Лисабонската стратегия, стартирана през 2000 г., бе залегнала признатата необходимост ЕС да увеличи заетостта, производителността и конкурентоспособността си, като същевременно стимулира социалното сближаване в условията на световна конкуренция, технологична промяна, екологични предизвикателства и застаряващо население. Лисабонската стратегия беше стартирана отново през 2005 г. след междинен преглед, в резултат на който бе поставен по-силен акцент върху растежа и върху повече и по-добри работни места.

- (5) Лисабонската стратегия за растеж и работни места спомогна за постигането на консенсус относно основната насока на икономическата политика и политиката за заетостта на ЕС. Съгласно стратегията общите насоки на икономическите политики и насоките за заетостта бяха приети с Решение 2005/600/ЕО на Съвета ⁽⁵⁾ и преразгледани в Решение 2008/618/ЕО на Съвета ⁽⁶⁾. Двадесет и четирите насоки положиха основите на националните програми за реформи, очертавайки ключовите приоритети за реформи на макроикономическо, микроикономическо равнище и на равнище пазар на труда за Съюза като цяло. Въпреки това опитът показва, че в насоките не бяха определени достатъчно ясни приоритети и че връзките между тях можеше да бъдат по-здрави. Това ограничи тяхното въздействие върху разработването на националните политики.

- (6) Финансовата и икономическа криза, която започна през 2008 г., се изрази в значителни загуби на работни места и на потенциални резултати и доведе до драматично влошаване на публичните финанси. Европейският план за икономическо възстановяване обаче подпомогна държавите-членки в борбата им с кризата, частично чрез координирано фискално стимулиране, като еврото представляваше гарант за макроикономическата стабилност. В този смисъл кризата показа, че когато координирането на

⁽¹⁾ Становище от 8 септември 2010 г. (все още не публикувано в Официален вестник).

⁽²⁾ Становище от 27 май 2010 г. (все още не публикувано в Официален вестник).

⁽³⁾ Становище от 10 юни 2010 г. (все още не публикувано в Официален вестник).

⁽⁴⁾ Становище от 20 май 2010 г. (все още не публикувано в Официален вестник).

⁽⁵⁾ ОВ L 205, 6.8.2005 г., стр. 21.

⁽⁶⁾ ОВ L 198, 26.7.2008 г., стр. 47.

- политиките на Съюза е засилено и ефективно приложено, то може да доведе до значителни резултати. Кризата също така открои тясната взаимозависимост на резултатите в областта на икономиката и заетостта на държавите-членки.
- (7) Комисията предложи да се разработи нова стратегия за следващото десетилетие, известна като стратегия „Европа 2020“, за да може Съюзът да излезе от кризата по-силен и да насочи икономиката си към интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж, съчетан с висока степен на заетост, производителност и социално сближаване. Пет водещи цели, които са изброени в съответните насоки, представляват общите цели, които насочват действията на държавите-членки, като се отчитат различните им отправни позиции и национални обстоятелства, и които също насочват действията на Съюза. Държавите-членки следва освен това да положат всички усилия да постигнат националните цели и да отстранят препятствията, които ограничават растежа.
- (8) Като част от всеобхватните „стратегии за излизане“ от икономическата криза държавите-членки следва да проведат амбициозни реформи, за да осигурят макроикономическа стабилност, насърчаване на създаването на повече и по-добри работни места и устойчивост на публичните финанси, да подобрят конкурентоспособността и производителността, да намалят макроикономическите дисбаланси и да подобрят показателите на пазара на труда. Прекратяването на фискалното стимулиране следва да се осъществи и координира в рамките на Пакта за стабилност и растеж.
- (9) В рамките на стратегия „Европа 2020“ държавите-членки и Европейският съюз следва да проведат реформи, целящи „интелигентен растеж“, т.е. растеж, движен от познание и иновации. Реформите следва да целят подобряване на качеството на образованието и осигуряване на достъп за всеки, както и засилване на ефективността на научно-изследователската дейност и бизнеса, и допълнително усъвършенстване на регулаторната рамка с цел насърчаване на иновациите и трансфера на познание навсякъде в Съюза. Реформите следва да насърчават предприемачеството, развитието на малките и средните предприятия (МСП) и да спомагат за превръщането на творчески идеи в иновативни продукти, услуги и процеси, които могат да създадат растеж, качествени и устойчиви работни места, териториално, икономическо и социално сближаване и да отговорят по-ефикасно на европейските и глобалните предизвикателства пред обществото. Извличането на максимума от информационните и от комуникационните технологии е решаващо в този контекст.
- (10) Политиките на Съюза и на държавите-членки, включително техните програми за реформи, следва да са насочени към „устойчив растеж“. Устойчив растеж означава изграждане на ефикасна по отношение на енергетиката и ресурсите, устойчива и конкурентоспособна икономика, справедливо разпределение на разходите и ползите и извличане на предимства от водещата роля на Европа в надпреварата за разработване на нови процеси и технологии, включително екологични технологии. Държавите-членки и Съюзът следва да осъществят необходимите реформи за намаляване на емисиите на парникови газове и за ефективно използване на ресурсите, което ще помогне и за предотвратяване на влошаването на околната среда и на загубата на биологично разнообразие. Те следва също да подобрят стопанската среда, да стимулират създаването на „зелени“ работни места и да подпомогнат предприятията да модернизират промишлената си база.
- (11) Политиките на Съюза и програмите за реформи на държавите-членки следва също да са насочени към „приобщаващ растеж“. Приобщаващ растеж означава изграждане на сплотено общество, в което хората имат възможността да предвиждат и управляват промяната, като в резултат на това участват активно в обществото и икономиката. Поради това реформите на държавите-членки следва да осигурят достъп и възможности за всички през техния жизнен цикъл, като по този начин намалят бедността и социалното изключване, посредством премахване на преградите за участие на пазара на труда, особено за жени, възрастни работници, млади хора, лица с увреждания и законни мигранти. Те също така следва да гарантират, че ползите от икономическия растеж достигат до всички граждани и всички региони и да насърчават стимулиращ заетостта растеж въз основа на принципа за достоен труд. Поради това осигуряването на ефективното функциониране на пазарите на труда посредством инвестиране в успешно преквалифициране, системи за образование и обучение, развитие на подходящи умения, повишаване на качеството на работните места и борба срещу сегментирането, структурната безработица, младежката безработица и бездействието, като същевременно се осигурява адекватна, устойчива социална закрила и активно приобщаване за предотвратяване и намаляване на бедността, като се отделя особено внимание на борбата с бедността при работещите и на намаляването на бедността сред групите, които са най-застрашени от социално изключване, включително децата и младежите, при спазване на договорената фискална консолидация, следва да заемат централно място в програмите на държавите-членки за реформи.
- (12) Засилването на участието на жените на пазара на труда е предпоставка за стимулирането на растежа и за преодоляването на демографските предизвикателства. Ето защо видимото присъствие на въпросите, свързани с равенството между половете, и включването им във всички приложими области на политиката са от решаващо значение за изпълнението на всички аспекти от насоките в държавите-членки. Следва да се създадат условия за подпомагане на предоставянето на подходящи, достъпни, висококачествени услуги, свързани с грижите за деца в предучилищна възраст. Следва да се прилага принципът за равно заплащане на мъжете и жените за равен труд или за труд с равна стойност.
- (13) Структурните реформи на Съюза и на държавите-членки могат ефективно да допринесат за растежа и работните места, ако увеличат конкурентоспособността на Съюза в световната икономика, открият нови възможности за европейските износители и предоставят конкурентен достъп до жизненоважен внос. Поради това в реформите следва да бъде отчетено тяхното отражение върху външната конкурентоспособност, за да се стимулира европейският растеж и присъствие на открити и справедливи пазари навсякъде по света.

- (14) Стратегия „Европа 2020“ трябва да бъде подкрепена с интегриран набор от европейски и национални политики, които държавите-членки и Съюзът следва да изпълняват изцяло и своевременно, с цел да постигнат положителните вторични ефекти от координираните структурни реформи и по-последователен принос на европейските политики за целите на стратегията. Насоките представляват рамка за държавите-членки по отношение на разработването, прилагането и наблюдението на националните политики в контекста на цялостната стратегия на ЕС. Държавите-членки следва да се ръководят от основните цели на стратегията „Европа 2020“, които са изброени в съответните насоки, при определянето на собствените си национални цели и всички междинни цели, като се отчитат техните относителни изходни позиции и национални особености и в съответствие с техните национални процедури за вземане на решения. В тези случаи държавите-членки може да пожелаят, когато е уместно, да използват показателите, разработени от Комитета по заетостта и Комитета за социална закрила. Водещата цел относно заетостта поставя акцент върху намаляването на безработицата сред уязвимите групи, включително сред младежите.
- (15) Политиката на сближаване и нейните структурни фондове са едни от важните механизми за постигането на приоритетите за интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж в държавите-членки и регионите. В своите заключения от 17 юни 2010 г. Европейският съвет изтъкна колко е важно насърчаването на икономическото, социалното и териториалното сближаване, за да се допринесе за успеха на новата стратегия „Европа 2020“.
- (16) При разработването и прилагането на своите национални програми за реформа държавите-членки следва да гарантират ефективно управление на политиките за заетост, като вземат предвид тези насоки. Докато тези насоки са насочени към държавите-членки, стратегията „Европа 2020“ следва, когато е уместно, да се изпълнява, наблюдава и оценява в партньорство с всички национални, регионални и местни власти с активното участие на парламентите, както и на социалните партньори и представителите на гражданското общество, които да допринесат за разработването на националните програми за реформи, за тяхното изпълнение и за цялостната информация относно стратегията.
- (17) Стратегия „Европа 2020“ е подкрепена с по-малък набор от насоки, който заменя предишния набор от 24 насоки и последователно разглежда заетостта и общите въпроси на икономическите политики. Насоките за политиките за заетостта на държавите-членки, приложени към настоящото решение, са неразривно свързани с насоките за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза, приложени към Препоръката на Съвета от 13 юли 2010 г. относно общи насоки за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза⁽¹⁾. Заедно те образуват „Интегрирани насоки Европа 2020“.
- (18) Тези нови интегрирани насоки съответстват на заключенията на Европейския съвет. Те дават точни указания на държавите-членки за разработването на техните национални програми за реформи и за изпълнението на реформите, като отразяват взаимозависимостта и са в съответствие с Пакта за стабилност и растеж. Насоките за заетостта следва да съставляват основата за всички препоръки, специфични за отделните държави, които Съветът може да отправи към държавите-членки съгласно член 148, параграф 4 от ДФЕС, успоредно със специфичните за отделните държави препоръки, отправени към държавите-членки съгласно член 121, параграф 4 от този договор, с цел да се състави цялостен пакет препоръки. Насоките за заетостта следва да съставляват основата и за изготвянето на съвместния доклад по заетостта, изпращан ежегодно от Съвета и от Европейската комисията до Европейския съвет.
- (19) Комитетът по заетостта и Комитетът за социална закрила следва да наблюдават напредъка в областта на заетостта и социалните аспекти на насоките за заетостта в съответствие със своите мандати, основани на Договорите. Това наблюдение следва по-специално да се основава на дейностите в рамките на отворения метод на координация в областта на заетостта, социалната закрила и социалното приобщаване. Освен това Комитетът по заетостта следва да поддържа тесни контакти с други съответни подготвителни органи на Съвета, включително в областта на образованието.
- (20) Въпреки че настоящите насоки трябва да се изготвят ежегодно, те следва да не се изменят до 2014 г., за да се постави акцент върху изпълнението им,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Приемат се насоките за политиките за заетостта на държавите-членки, както са определени в приложението.

Член 2

Насоките се вземат предвид в политиките за заетостта на държавите-членки, които са изложени в националните програми за реформи.

Член 3

Адресати на настоящото решение са държавите-членки.

Съставено в Люксембург на 21 октомври 2010 година.

За Съвета
Председател
J. MILQUET

⁽¹⁾ ОВ L 191, 23.7.2010 г., стр. 28.

ПРИЛОЖЕНИЕ

НАСОКИ ЗА ПОЛИТИКИТЕ ЗА ЗАЕТОСТТА НА ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ**Насока 7: Засилено участие на жените и мъжете на пазара на труда, намаляване на структурната безработица и подобряване на качеството на работните места**

Активизирането на работната сила е основен фактор за засиленото ѝ участие на пазара на труда. Държавите-членки следва да интегрират принципите на съчетаване на гъвкавост и сигурност, одобрени от Европейския съвет, в своите политики по отношение на пазара на труда и да ги прилагат, като използват по подходящ начин подкрепата на Европейския социален фонд и други източници от ЕС с оглед на по-засиленото участие на пазара на труда и борбата със сегментирането, бездействието и неравенството между половете, като едновременно с това намаляват структурната безработица. Мерките за подобряване на гъвкавостта и сигурността следва да са както балансирани, така и взаимно укрепващи се. В този смисъл държавите-членки следва да въведат комбинация от гъвкави и стабилни договорни правоотношения, активни политики за пазара на труда, ефективно учене през целия живот, политики за насърчаване на професионалната мобилност и адекватни системи за социална сигурност с цел подсибяване на преквалификации в рамките на пазара на труда, придружени от ясни права и задължения на безработните активно да търсят работа. Съвместно със социалните партньори следва да се обърне надлежно внимание и на съчетаването на гъвкавост и сигурност на самото работно място.

Държавите-членки следва да засилят социалния диалог и да се борят със сегментирането на пазара на труда чрез мерки, насочени срещу рисковата заетост, непълната заетост и недеklarирания труд. Следва да се поощрява професионалната мобилност. Следва да се разглеждат въпросите за качеството на работните места и условията на труд. Държавите-членки следва да се борят с бедността при работещите и да насърчават здравословните и безопасни условия на труд. На работещите на срочен трудов договор и на самостоятелно заетите лица следва също да се осигури адекватна социална сигурност. Службите по заетостта играят важна роля за активизирането на работната сила и постигането на съответствие между уменията ѝ и нуждите на пазара на труда, поради което следва да предлагат индивидуализирани услуги и активни превантивни мерки за пазара на труда на ранен етап. Такива услуги и мерки следва да бъдат отворени за всички, включително за младите хора, застрашените от безработица и тези, които са най-откъснати от пазара на труда.

Все така важни са политиките, свързани с целта „работата да започне да се отплаща“. За да се увеличи конкурентоспособността и да се повишат равнищата на участие, особено за нискоквалифицираните, както и в съответствие с насока 2 за икономическите политики, държавите-членки следва да създадат подходящи рамкови условия за договаряне на трудовото възнаграждение и такова развитие на разходите за труд, което съответства на насоките за ценовата стабилност и производителността. Държавите-членки следва да преразглеждат данъчните и осигурителните системи, както и капацитета на публичните служби да предоставят необходимата подкрепа, за да засилят участието на работната сила на пазара на труда и да стимулират нейното търсене. Те следва да насърчават активния живот на възрастните хора, равенството между половете, в т.ч. еднаквото заплащане, както и включването в пазара на труда на младите хора, лицата с увреждания, законните мигранти и други уязвими групи. Политиките за равновесие между професионалния и личния живот заедно с предоставянето на достъпни грижи и иновации по отношение на начина на организацията на труда следва да целят повишаване на равнищата на заетост, особено сред младите хора, възрастните работници и жените. Държавите-членки следва да отстранят и преградите пред достъпа до пазара на труда за начинаещите, да насърчават самостоятелната заетост, предприемачеството и създаването на работни места във всички области, в т.ч. екологична заетост и грижи, както и да насърчават социалните иновации.

Водещата цел на ЕС, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, като се отчитат техните относителни изходни позиции и национални особености, е до 2020 г. да се постигне повишаване до 75 % на заетостта за жените и мъжете на възраст между 20 и 64 години, включително посредством по-активно участие на младите хора, възрастните работници и нискоквалифицираните работници, както и по-успешно интегриране на законните мигранти.

Насока 8: Развиване на квалифицирана работна сила, отговаряща на потребностите на пазара на труда, и насърчаване на ученето през целия живот

Държавите-членки следва да насърчават производителността и пригодността за заетост посредством предоставяне на достатъчно знания и умения, за да може да се отговори на актуалното и бъдещото търсене на пазара на труда. Качественото начално образование и привлекателното професионално обучение трябва да се допълват от ефективни стимули за учене през целия живот както за заетите, така и за незаетите лица, като по този начин на всеки пълнолетен се осигурява възможност да се преквалифицира или да повиши с една степен своята квалификация и да преодолее стереотипите по полов признак, както и от възможности за втори шанс за обучение и от целенасочени политики за миграция и интеграция. Държавите-членки следва да развият системи за признаване на придобитите компетентности, да отстранят преградите пред професионалната и географската мобилност на работниците и да насърчават придобиването на трансверсални компетентности в подкрепа на творческия дух, новаторството и предприемачеството. Усилията следва да се съсредоточат в частност върху подкрепата за хората с ниска или несъответстваща на съвременните изисквания квалификация и върху повишаването на пригодността за заетост на възрастните работници, както и върху усъвършенстването на обучението, уменията и опита на висококвалифицираните работници, включително на изследователите и на жените в областта на точните науки, математиката и технологиите.

В сътрудничество със социалните партньори и предприятията държавите-членки следва да подобрят достъпа до обучение, да укрепят образователното и професионалното насочване. Тези подобрения следва да бъдат в съчетание с предоставянето на систематична информация за новооткрити работни места и възможности, насърчаването на предприемчивостта и подобро прогнозиране на необходимостта от умения. Инвестициите в развитието на човешките ресурси, повишаването на квалификацията и участието в схеми за учене през целия живот следва да се насърчават посредством съвместен финансов принос от правителства, физически лица и работодатели. За да подпомогнат младите хора, в частност тези, които не работят, не се учат и не се обучават, държавите-членки, в сътрудничество със социалните партньори, следва да задействат схеми, които да помогнат тези хора да намерят първата си работа, да придобият професионален опит или да получат допълнително образование или обучение, включително професионални стажове, и следва също да вземат бързи мерки, когато млади хора стават безработни.

Редовният мониторинг на показателите на политиките за повишаване на квалификацията и за прогнозиране следва да насочва към областите, които се нуждаят от подобрение, и да допринася за способността на системите за образование и обучение да реагират на актуалните и бъдещите потребности на пазара на труда, например икономиката с ниски нива на въглеродни емисии и ефективно използване на ресурсите. Държавите-членки следва да мобилизират, когато е необходимо, средства от Европейския социален фонд и други източници на ЕС в подкрепа на тези цели. Политиките за стимулиране на търсенето на работна ръка биха могли да допълват инвестициите в човешки капитал.

Насока 9: Подобряване на качеството и резултатността на системите за образование и обучение на всички равнища и увеличаване на броя на обучаваните се във висшето или в равностойно на него образование

С цел да се осигури достъп до качествено образование и обучение за всички и да се подобрят резултатите от образованието, държавите-членки следва да инвестират ефективно в системите за образование и обучение, по-специално за да се повиши нивото на квалификация на работната сила на ЕС, което ще ѝ позволи да отговори на бързо променящите се нужди на съвременните пазари на труда и на обществото като цяло. В съответствие с принципите за учене през целия живот действията следва да обхващат всички сектори (от образованието в ранното детство и училищата до висшето образование, професионалното образование и обучение, както и ученето за възрастни), като се взема предвид също самостоятелното и неформалното учене. Реформите следва да целят придобиването на ключови компетентности, които са необходими на всеки, за да успее в условията на икономика, основана на знанието, особено по отношение на пригодността за заетост в съответствие с приоритетите, посочени в насока 4. Следва да се насърчава международната мобилност на учащите се и на преподавателите. Следва да се предприемат и стъпки, за да може свързаната с ученето мобилност на младите хора и на преподавателите да се превърне в норма. Държавите-членки следва да подобрят откритостта и съответствието на системите за образование и обучение, по-специално чрез въвеждането на национални рамки за квалификация, които дават възможност за гъвкавост при избора на метода на учене, и чрез развитието на партньорства между сферата на образованието/обучението и професионалната сфера. Следва да се повиши привлекателността на преподавателската професия и да се обърне внимание на първоначалното образование и постоянното професионално развитие на преподавателите. Висшето образование следва да бъде по-открито за нетрадиционни учещи се и участието във висшето или равностойно на него образование следва да се повиши. За да се намали броят на младите хора, които не работят, не се учат и не се обучават, държавите-членки следва да предприемат всички необходими стъпки за предотвратяване на преждевременното напускане на училище.

Водещата цел на ЕС, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, като се отчитат техните относителни изходни позиции и национални особености, е да се намали под 10 % дялът на незавършилите образованието си и да се увеличи до най-малко 40 % ⁽¹⁾ дялът на лицата на възраст между 30 и 34 години, които са завършили висше или равностойно на него образование.

Насока 10: Насърчаване на социалното приобщаване и борба с бедността

Разширяването на възможностите за заетост е съществен аспект на интегрираните стратегии на държавите-членки за предотвратяване и намаляване на бедността и за насърчаване на пълноценното участие в живота на обществото и в икономиката. За тази цел следва по подходящ начин да се използва Европейският социален фонд и средства от други източници на ЕС. Усилията следва да се съсредоточат върху осигуряването на равни възможности, включително чрез достъп на всички до висококачествени, достъпни и устойчиви услуги, в частност в социалната област. Обществените услуги (включително онлайн услуги, в съответствие с насока 4) са от основно значение в този контекст. Държавите-членки следва да въведат ефективни антидискриминационни мерки. Предоставянето на повече отговорности на хората, насърчаването на участието на пазара на труда на тези, които са най-откъснати от него, и заедно с това предотвратяването на бедността при работещите ще помогнат в борбата със социалното изключване. Това ще наложи да се усъвършенстват системите за социална закрила, да се прилагат политики за учене през целия живот и всеобхватно активно приобщаване, които да създават възможности на различните етапи от живота на хората и да предотвратяват риска от социално изключване, като се обърща специално внимание на жените. Системите за социална закрила, включително пенсиите и достъпът до здравеопазване, следва да се модернизират и напълно да се разгърнат, за да се осигурят подходящо подпомагане на доходите и подходящи услуги, което води до социално сближаване, като в същото време останат финансово устойчиви и насърчават участието в живота на обществото и на пазара на труда.

⁽¹⁾ Европейският съвет подчертава, че държавите-членки са компетентни за определянето и изпълнението на количествените цели в областта на образованието.

Осигурителните системи следва да се фокусират върху гарантиране на сигурност на доходите в случай на преквалифициране и върху намаляване на бедността, в частност за групи, които са с най-голям риск от социално изключване, като семейства само с един родител, малцинства, в т.ч. ромски малцинства, хора с увреждания, деца и млади хора, възрастни жени и мъже, законни мигранти и бездомни. Държавите-членки следва също така активно да насърчават социалната икономика и социалните иновации в подкрепа на най-уязвимите. Всички мерки следва също да целят насърчаването на равенството между половете.

Водещата цел на ЕС, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, като се отчитат техните относителни изходни позиции и национални особености, е да се насърчи социалното приобщаване, по-специално чрез намаляване на бедността със стремеж за преодоляване на риска от бедност и социално изключване за най-малко 20 милиона души ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Тази група се състои от лицата, застрашени от бедност или изключване, въз основа на следните три показателя (риск от бедност, материални лишения, безработни домакинства), като държавите-членки могат свободно да определят националните си цели въз основа на най-подходящите показатели, съобразени с техните национални особености и приоритети.